

Besök i Västafrika, 26 februari – 14 mars 2006

Vad kunde sägas den 14 mars då återresan från Dakar började?

- **Resan överträffar förväntningarna.**
- **Tacksamhet till dem i Sverige som på olika sätt bidragit och uppmuntrat till att förverkliga resan.**
- **Islams starka inflytande, som besöket i Touba visade, gjorde ett starkt intryck och behovet av missionsarbetare har visat sig vara stort.**
- **Utbildning för att förstå kultur, religion och språk är viktig. Introduktionskurs i Burundi i någon bibelskola?**
- **Att börja missionen i Västafrika i samarbete med de pingstförsamlingar som finns i länderna har många praktiska fördelar och rekommenderas.**

En mycket speciell resa har avslutats och jag har vänt ryggen mot Västafrika för denna gång. Detsamma gäller mina medresenärer Esron NIZIGAMA och Emmanuel NIYUNGEKO från Kayogoro som nu är i Burundi och planerar att sända missionärer till denna del av världen. Bakom min rygg syns Pointe des Almadies, där pirogerna mötte sjöfararna förr i tiden, och längre västerut än så kan man inte komma i Afrika.

Under mitt besök Kayogoro i Burundi i slutet av oktober 2005 fick Emmanuel Niyungeko en nyckelring med en svensk flagga. Nyckelringen överlämnades med hälsningen: *"Den här nyckelringen saknar en nyckel. I Sverige och i Kayogoro skall vi be Gud att han ger er den nyckel som öppnar dörren till Västafrika."* Det är församlingen i Kayogoro som skall få den.

När vi nu träffades i Västafrika berättade Emmanuel, att han tagit nyckelringen i sin hand, då han bett Gud att öppna dörren för dem. Nu har de besökt Senegal 26 februari – 6 mars och Guinea 6 – 13 mars.

Dakar huvudstad i Senegal, Place d'indépendance.

Conakry, huvudstaden i Guinea, från Hôtel Petit Bateau.

Pingstledarna

Ett syfte med resan var att lära känna ledarna för pingströrelsen i Senegal och Guinea. Det gavs många tillfällen till samtal. De ansvariga i både Senegal och Guinea hade ordnat med kontakter och resor i respektive land. Genom samtalen och besöken fick man veta, hur samfundet ser på missionsarbetet, hur församlingarna arbetar, hur gudstjänster utformas och vad som är positivt och vad som är problematiskt i evangelisationsarbetet. De kunskaper som på detta sätt kunde inhämtas blir värdefulla, när man fattar beslut i Burundi och när man går in i ett samarbete med pingstsamfund i Västafrika.

Till vänster: Emmanuel NIYUNGEKO, Raphaël Souka DIONE ordförande i Assemblée de Dieu i Senegal och Eson NIZIGAMA.

Till höger: Eson NIZIGAMA, Hubert GBENAKO ordförande i Église des Assemblées de Dieu i Guinea, William TOKPA (ekonomiansvarig), Jérémie Faya Kamano (sekreterare) och Emmanuel Niyungeko.

Kaggeholmare i Senegal

Många anser att Kayogoroförsamlingens intresse för missionsarbete i Västafrika är mycket intressant. Det gällde också Kaggeholms folkhögskola, som gjorde det möjligt för Paula Alderblad att resa till Senegal för praktiktjänst och dokumentera burundiernas möte med Senegal.

Paula från Kaggeholm och Megan från Canada spelar in samtal mellan pastorerna Eson, Burundi, och Raphaël, Senegal, på en tomt där Assemblée de Dieu planerar att bygga i staden Foundiougne i Saloumdeltat.

Kulturskillnader och andra observationer

Ett annat syfte med resan var att lära känna situationen i landet. Det gäller levnadsförhållanden, språk och kultur. När man kommer in på kulturella skillnader, så befinner sig Västafrika ganska långt från Burundi. Både Senegal med 95 % muslimsk befolkning och Guinea med något lägre andel muslimer skiljer sig i religiöst avseende från Burundi. Bantuspråken i östra Afrika skiljer sig mycket från språken i Västafrika och det finns inga likheter mellan t.ex. wolof och kirundi. Men under veckan i Dakar så kunde pastorerna utväxla språkkunskaper med den vakt som arbetade i huset mitt emot det hus, där vi logerade. I församlingarna predikar man ofta på franska och tolkar till lokala språk, t.ex. wolof, serer, soussou, fulani etc. men för att arbeta effektivt i en församling är det bra om missionären lär sig det lokala språket. Men det kan ha sina problem. I Guinea lär det finnas ett 40-tal olika språk.

En kommentar gällde landskapet och en annan människorna. *"Guinea liknar Burundi men Senegal är platt och liknar en öken."* Man talar ofta om långa människor i Burundi, men de som kom från Kayogoro i södra Burundi anmärkte: *"I Guinea har folk samma längd som vi men i Senegal är de jättelånga."*

Något viktigare är kanske matvanor. Ibland mötter man okända maträtter och pastor Emmanuels reaktion, när han serverades räkor vid ett tillfälle i tron att det var fisk, blev föremål för upprepade skämtsamma kommentarer under resan. Han kunde inte förmå sig att äta dessa räkor, trots att det från senegalesiskt håll påpekades, att det var mycket lyxigare mat än fisk.

Senegalesiska rätter som serverades på en bricka kunde alla så småningom njuta av.

Pingstpastorerer i Burundi brukar uppträda i kostymer och slips. I Västafrika möter man en mer varierad klädstil under ämbetsutövningen.

En söndag i Conakry, Guinea.

En söndag i Mbour, Senegal

Pastorerer en söndag i Burundi.

I Burundi har CEPBU tagit ett beslut, att nattvarvsfirande med vad som kallas särkalkar inte skall förekomma. Detta skapade ett problem för pastorerna från Burundi, när det skulle delta i nattvarvsfirandet i Senegal. I Guinea blev det aldrig aktuellt. I de flesta församlingar i Senegal och Guinea använder man särkalkar. Detta gjorde, att en av burundipastorerna endast tog del av brödet i det nattvarvsfirande han deltog i.

Andra funderingar gällde öronringar och kvinnors huvudbonader vid gudstjänsterna. Praxis, när det gäller att täcka huvudet, varierar i församlingarna, både i Västafrika och i Burundi. I Taoyah i Conakry bär kvinnorna en schal som påminner om islamska seder.

När det gäller öronringar kan man skämtsamt säga att flickorna i Senegal föds med ringar i öronen och ingen ifrågasätter bruket. I Burundi finns kanske inställningen kvar, att det är ett hedniskt bruk.

"Nattvarvsfrågan" i Grand Yoff

Täckta huvuden i Taoyah

Öronringar i Senegal

Att en församling eller en kör dansar till sångerna är en yttring, som är ovanlig för pastorer från Burundi. I Burundi händer det att en kör i pingstkyrkan idag gör gester med händerna men inte så många fler rörelser. Dans var en sak som man samtalade om. Vid de samtal jag hade med burundierna påpekade jag, att det finns skillnader som man måste acceptera och också lära sig uppskatta om man skall gå in i ett samarbete. Besöker man olika länder upptäcker man olika seder i pingstförsamlingar. Beträffande nattvarvsfirandet ställde jag frågan om man använde en kalk eller flera, när församlingarna firade nattvard i Burundi. Svaret var vi. I de stora församlingarna så använder man av praktiska skäl alltid ett flertal kalkar. Kanske CEPBU bör modifiera sitt beslut inför kommande missionssamarbete?

En broder dansar runt i lokalen i Mbour och församlingen dansar fram för att ge sin kollekt i Conakry.

Möten med missionärer

Möten med missionärer, som arbetar i Senegal och Guinea, var en viktig kunskapskälla. Speciellt de afrikanska missionärer som arbetar under villkor som liknar dem som man kan förmoda, att missionärer från Burundi kommer att få, borde kunna ge intressanta upplysningar.

I Diourbel arbetar en missionär från Togo som vi mötte på bibelinstitutet i Dakar, där han också undervisar (bilden nedan till vänster). Vid ett besök i Diourbel besökte vi bostaden och kunde där hälsa på missionärsfrun.

Missionär från Togo i Diourbel

Missionärer från Elfenbenskusten arbetar t.ex. i Tiès och i Kankan.

I Thiès arbetar en missionär från Elfenbenskusten. Under besöket där fick burundierna tillfälle att samtala om det arbete han står i. Bland annat hade man i Thiès ett program med sjuker för kvinnor. Det var ett exempel på lågkostnadsprojekt som inte kräver stora ekonomiska resurser.

En missionär, Koffi från Elfenbenskusten, som nyligen kommit till Kankan i Guinea, reste den långa vägen till Conakry för att samtala med Esron och Emmanuel. Bilden ovan till höger togs, när han tillsammans med sin fru besökte årskonferensen i Conakry den 21 februari. Hans företrädare i Kankan har fått stöd från Sverige till ett skolbygge. Detta kan också vara ett exempel att följa, när det gäller mission från Burundi i länder som Senegal och Guinea. Med tanke på de stora behov som finns av arbetare i dessa två länder och möjligheten att nå människor i muslimska länder genom socialt arbete så kan ett samarbete mellan Burundi och Sverige bli fruktbarande. I Kankan har missionärerna från Elfenbenskusten utfört ett mycket uppskattat arbete.

En annan missionär från Elfenbenskusten träffade vi också i Conakry. Han arbetar i församlingen i Concasseur inte så långt från Taoyah. Liksom i Dakar är majoriten av församlingsmedlemmarna i Conakry invandrare från andra länder i Afrika. I Concasseur använder man i församlingen franska och engelska.

I Dakars största pingstförsamling på ca. 500 medlemmar är mindre än 10 % senegaleser. I Conakry uppskattade man att det finns ca. 20 à 30 % guinianer i församlingarna.

Den kandensiska pingstmissionen i Guinea har lagt grunden till en egen nationell pingstkyrka i Guinea som heter Église Alléluia. Denna kyrka arbetar parallellt med Assemblées de Dieu (AD). Vi hade samtal med missionären Bill Pharand och en pastor från Église Alléluia i Belle-Vue i Conakry. Vi gjorde även ett kort besök vid denna kyrka. Bill Pharand är missio-

när utsänd av Pentecostal Assemblies of Canada (PAOC) och han berättade om arbetet med församlingar, skolor och hälsocenter. Pastorerna utbildas på det bibelinstitut som AD ansvarar för i Guinea. Bill nämnde också att PAOC var den mission som hjälpte den svenska missionen att börja sitt arbete i Guinea på 90-talet. Han framhöll, att man har bra relationer till AD, men att Église Alléluia har sin vision, som den vill följa.

Église Alléluia i Belle-Vue i Conakry

Kayogoropastorerna träffade också vid ett tillfälle missionsdirektorn för PAOC i Afrika, som var besök från Nairobi. Han kom tillsammans med Bill Pharand och hälsade på oss på hotellet, där vi bodde under vistelsen i Conakry. De kunde berätta, att PAOC och AD skall utarbeta en överenskommelse angående studenter och undervisning vid bibelinstitutet i Kourdia, där båda rörelserna utbildar sina pastorer.

Besök hos Bill Pharand

Hemma hos familjen Soukka i Dakar

Missionärer från Mexico

Esron och Emmanuel träffade i Senegal även missionärer från Mexico som arbetar med ett litet hälsocenter i Dakar. De blev också bjudna till Maria och Heikki Soukka, utsända från Nybro Pingstförsamling. Maria och Heikki arbetar med bibelöversättningsprogram inom SIL International. Maria är född i Burundi, där hennes far var rektor för pingstmissionens lärarhögskola i Kiremba på 60-talet.

I Dakar fick Esron och Emmanuel även träffa den kanadensiska missionärsfamiljen Penney, hos vilka Paula bodde. De arbetar inom PAOC, som i Senegal samarbetar med Assemblée de Dieu.

Hemma hos Penneys

Besök på bibelinstitut

I Sengal finns ett bibelinstitut i Keur Massar som ligger på vägen ut från Dakar. Det är en stor anläggning men där finns endast omkring 20 studerande totalt fördelade på 3 årskurser. Detta i ett land med 10 miljoner invånare. Eftersom alla studerande inte har pastorstjänsten som mål inser man lätt att behoven av hjälp från andra länder fortfarande är stort. Många församlingar saknar pastorer.

På väg från Conakry till Kindia i Guinea reser man förbi det bibelinstitut som Assemblées de Dieu har startat med franskt stöd. Det ligger i en mycket markerad dalgång inte så långt från ett samhälle som heter Kouria och syns bra från vägen. En fransk missionär fungerar som rektor. Behoven i Guinea av arbetare är lika stort som i Sengal och det råder ingen tvekan om, att man välkomnar missionärer i båda länderna.

Undervisningen ges med hjälp av pastorer och missionärer i båda bibelinstituten.

Institutet har omkring tjugo studerande fördelade på tre årskurser och alla studerar inte för att bli pastorer. Missionärer och pastorer undervisar.

En missionärspår från Frankrike ansvarar för institutet. Pastorer och missionärer från AD och Église Alléluia undervisar. Hustrur till studenterna på skolan deltar i alfabetiseringskurser. Även barn kan bo på skolan hos föräldrarna.

Storstäder

Dakar är en storstad som lider av trafikproblem. Detsamma gäller Conakry. Ett av problemen beror på att städernas centrum ligger längst ut på halvöar och att tillfartsvägarna inte räcker

till för problemfria transporter till och från centrum. Avgaserna från tomgående bilar och dieselmotorer som spyr ut kolsvart rök blandas med det damm som finns under de långa torrperioderna. När jag var i Conakry i början av min resa i februari kom ett oväntat regn en natt och det var uppfriskande. I Conakry regnar det annars stora mängder under regnperioden.

Storstaden Dakar från "Les Mamelles"

Storstaden Conakry från Hôtel Petit Bateau.

Trafiken på infarten till Dakar.

Trafiken i Conakrys centrum.

Vårt kvarter i VDN, Liberté 6, Extension, i Dakar, där vi bodde hos Miracle Ifeanychukwu Ajah.

Vårt kvarter i Taoyha, Mariador Park, i Conakry, där vi bodde under vistelsen i Guinea.

Guineas ekonomi närmar sig en katastrof. Veckan innan jag kom med burundierna till Conakry hade det varit generalstrejk. Allt stod stilla under strejkveckan. Vi hade tur som kom veckan efter storstrejken. Orsaken till strejken är inflationen som gör att folk inte längre kan försörja sig på sina löner. Vad som är grunden till problemen finns det olika uppfattningar om. Att det är en ekonomisk kris råder ingen tvekan om. Jag har besökt Conakry nästan varje år

sedan 1993 och efter en uppgång i början kan man tydligt märka, att problemen ökar år från år. Elförsörjningen är otillräcklig och ransoneringen sker genom att de olika stadsdelarna, bortsett från Conakrys administrativa centrum, får el mer sällan. Elföretaget har svårt att köpa in olja. Vad som förvånade mig denna gång var att även Dakar hade stora problem med elförsörjningen. Det talades om en energikris och oftast fanns bara ström sent på natten i det kvarter vi bodde. Någon uppgav, att oljebolagen vägrar leverera olja till kraftverken på grund av att landet har enorma oljeskulder. Samma dag försäkrade presidenten i ett uttalande, att det inte var någon kris. Alla som på kvällarna åkte genom Dakar fick ändå åka genom många totalt mörklagda kvarter. Sedan burundierna rest hem var jag kvar drygt en vecka till den 24 mars. Den 22 – 26 mars hölls en kampanj med evangelisten Aril Edvardsen i Dakar. På kvällen den 24 mars fick kampanjen problem, då även den dieselgenerator som man använde stannade. Som tur var började samtidigt statsnätet leverera kraft till högtalare och belysning.

Resor i Senegal

Markeringen på kartan här intill ger en uppfattning om hur stor del av Senegal som vi besökte. Första resan gick från Dakar mot Mbour, Fatick, Kaolack och den markerade vägen söderut från Kaolack till Foundiougne, där man reser med bilfärja över till Fatick. Flera byar besöktes under resan och de kyrkor och de projekt som finns presenterades.

Andra dagen besöktes Thiès, Diourbel och Touba. Besöket i Touba presenteras nedan.

I Dakar besöktes fyra olika församlingar och bibelinstitutet.

Resor i Guinea

I Conakry medverkade pastorerna från Burundi på tre olika platser i veckomöten på kvällstid samt i en gudstjänst på söndagen.

En resa gjordes till Kindia och då besökte vi även bibelinstitutet i Kouria.

Senegal

Guinea

Bilder från resorna

Mbour

Kaolack

Mbam

Foundiougne

Byn
Diahine i
Fatick

Thiès

Diourbel

Touba

Ovan: missionärsbo-
stad (missionärspar
från Togo)
Till vänster: Grunden
till ett sjukhus som
AD planerar.

Mouridismen i Touba

Touba förtjänar en speciell uppmärksamhet som den stad som växer snabbast i Senegal. Den har 1 000 000 invånare och är mouridismens heliga stad. Vi kom dit under förberedelsema för "Magal", en årlig manifestation då hundratusentals senegaleser besöker moskén i Touba. Inför Magal skänkte kalifen 200000 tomter till trogna anhängare och stora summor pengar till utveckling av Touba, asfaltering av vägar osv. Mouridismens grundare var en marabou, Amadou Bamba född 1850. Framgången förklaras av att mouridismen förenar islam med woloftraditioner.

I Touba är alkohol, tobak och hasardspel förbjudna. I Touba finns ingen kristen församling. På min fråga förklarade guiden, att det inte kan finnas en kristen församling, eftersom alla är muslimer. Besöket i Touba gav ett starkt intryck och visade tydligt islams styrka i Senegal.

Kindia

Kindia i Guinea är en stad, där AD skulle vilja få missionärer till hjälp i arbetet.

Kindia

Nuvarande kyrkolokal i Kindia

Med Dabolaprojektens Landrover i Kindia.
Landrovern tillhör numera AD i Guinea.

Emmanuel NIYUNGEKO och Jean-Baptiste BALLA,
pastor i Kindia.

Gudstjänster

Besökarna från Burundi anlitas som predikanter vid flera tillfällen och deras insatser blev uppskattade. Naturligtvis imponerade det, när de presenterades som pastorer i en församling i Burundi med 45 000 medlemmar. De berättade även själva en del fakta om väckelsen i

Burundi som pågått de senaste åren trots inbördeskrig. Att pingströrelsen utgör 10 % av landets 6 miljoner invånare är något helt annat än förhållandena i Senegal och Guinea.

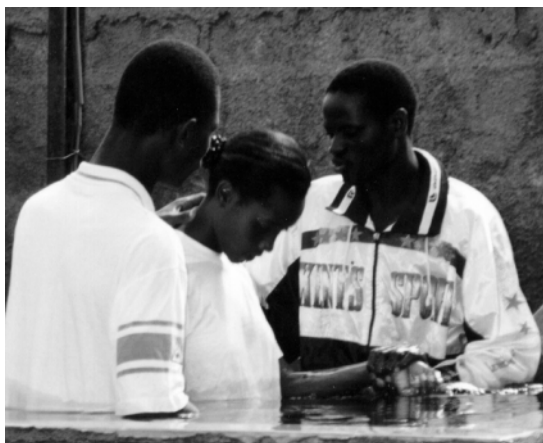
Emmanuel NIYUNGEKO predikar i Grand Yoff, Dakar, och tolkas av Jeanne d'Arc INAMAHORO från Burundi. Det tredje språket var kreol, då församlingens majoritet kommer från Guinea Bissau.

Esrion NIZIGAMA predikar i Lambandji i Conakry

Ett möte

Svensk pingstmission började arbeta i Dabola i Guinea 1995. I juni 1996 hölls den första dopförättningen någonsin enligt baptistisk sed i Dabola. Valérie döptes först av alla den 30 juni 1996. Nu är hon nygift och bor i Conakry och vi mötte henne under en gudstjänst i Concasseur då burundierna medverkade där.

30 juni 1996

8 mars 2006

I Senegal den 14 – 24 mars efter burundiernas hemresa

Bland annat hände följande:

Möte med kanadensiskt kyrkbyggarteam

Väckelsemöte i staden Ndiaganiao

Förmiddagsmöte i Mbour

Seminarium med Aril Edvardsen
Temple Évangélique i Colobane

Evangelisationskampanj den 22 – 24 mars på Terrain de Khar Yalla i Dakar
(Kampanjen pågick sedan till den 26 mars)

GN